

*Umblarea cu El, o aventură**Aprecieri pentru această carte*

Cu rucsacul plin de provizii pentru suflet, Lidia ne invită într-o călătorie prin anotimpurile vieții, împărtășind cu generozitate amintiri, experiențe, decupațe din realitate... În toată această aventură, rămâne o singură constantă: căutarea permanentă a cunoașterii voii și planului lui Dumnezeu pentru viața ei.

Cu o pasiune și disciplină care impun respect, Lidia este o pionieră a lucrării cu femeile în România, înfruntând prejudecăți și deschizând noi drumuri. Cu toată ființa, cu toate resursele și darurile cu care a îmbogățit-o Dumnezeu, a împlinit porunca facerii de ucenici investindu-se mereu în alții. Spiritul didactic transformă fiecare experiență într-o lecție de folos, fiind în același timp o moștenire de preț pentru generațiile viitoare. O carte scrisă cu inimă pentru alte inimi de femei, indiferent de vârstă.

—ANGELA ȚIPRIGAN, parte a echipei naționale de femei din Fundația EBE, colaborator la revista *Priscila*, vorbitor la conferințe pe plan național și Diaspora.

Cartea de debut a Lidiei Șchiopu se adresează în egală măsură femeilor și bărbaților, chiar dacă ea este cunoscută în România și Diaspora ca o destoinică slujitoare în domeniul educației spirituale a femeilor. Este o carte care îmbină într-un mod fericit aspecte din biografia personală cu învățătura biblică și provocări la aplicații practice.

Cartea este valoroasă prin accentele biografice care o descoperă pe Lidia Șchiopu într-un caleidoscop de lumini pornind de la contextul în care s-a întors la Dumnezeu, felul în care a înțeles să fie o parteneră creativă, cum și-a crescut cei patru copii, recunoscându-și vulnerabilitățile, apoi, cum și-a descoperit chemarea și slujirea, cum a învățat să ierte, să fie rob de bună voie și să facă ucenici, cum și-a construit identitatea în Hristos, dar și cum a făcut față eșecurilor și suferinței alături de cei dragi. Nu în ultimul rând, trecând ușor de 70 de ani, cum se pregătește să-L întâmpine pe Domnul ei, Căruia i-a slujit o viață, căci viața cu El e o continuă aventură...

Este o carte care, cu siguranță, vă va îmbogăți, dar trebuie citită cu sufletul și cu mintea deschise, dând curs provocărilor.

Mulțumesc, Lidia, că m-ai făcut parte la nașterea acestei cărți!

—CORINA ȘANDOR-MARTIN, parte a echipei naționale de femei,
din Fundația EBE, colaborator la revista *Priscila*,
vorbitor la conferințele locale și naționale pentru femei.

La prima vedere, o carte autobiografică a cărei structură tematică răspunde dorinței autoarei de a expune experiențe esențiale ale vieții creștine. La o privire mai atentă, fiecare detaliu autobiografic trimite, de fapt, la biografia Celui ce a însoțit-o de-a lungul întregului traseu existențial, învățând-o că viața alături de El este o mare aventură.

Conștiință reflexivă, analitică, de o exigență morală impecabilă, autoarea surprinde cititorul prin arta de a extrage din fiecare experiență de viață învățături simple, practice, rod al unei trăiri autentice, al unei sincerități și vulnerabilități admirabile.

—TITIANA DUMITRANA, colaborator la revista *Priscila*.

Cartea aceasta m-a provocat la o nouă formă de umblare cu Dumnezeu: „braț la braț cu El, să pășesc plină de curaj pe ape...”

Asta a făcut Lidia Șchiopu în ultimii 30 de ani, timp în care a învățat lecții valoroase de trăire creștină practică. Acestea sunt împărtășite cu o admirabilă transparență și cu un talent de povestitor care te cucerește.

—LIGIA CENTEA, profesor la
Liceul Teologic Penticostal „Betel” din Oradea

Umblarea CU EL, o aventură

*Provocarea de a păși pe ape, braț la braț
cu Dumnezeu în împlinirea chemării cerești*

LIDIA ȘCHIOPU

Editura Scriptum®
Oradea

Publicată sub titlul
Umblarea cu El, o aventură
de Lidia Șchiopu

© 2019 Editura Scriptum®
ISBN 978-606-031-025-9

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea VDC – Versiunea Dumitru Cornilescu. Citatele biblice notate NTR provin din Noua Traducere Românească a Bibliiei.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a autorului.*

Tiparul executat în U. E.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘCHIOPU, LIDIA

Umblarea cu El - o aventură / Lidia Șchiopu. - Oradea: Scriptum, 2019
ISBN 978-606-031-025-9

Domnului meu, în primul rând, ca odă a recunoștinței pentru tot ceea ce ESTE EL pentru mine;

Soțului meu, Dorel, fără a cărei prietenie și sprijin nu eram ceea ce sunt;

Copiilor noștri: Dan și Alina, Claudia și Valentin, Mirela și Mircea, Adrian și Nicoleta, ca ei să nu uite de Dumnezeuul părinților lor;

Nepoților mei: Abel, Victoria, Reuben, Sabian, Octavian, Adeline, Eduard și Alexandra, ca ei să știe că Dumnezeu este ACELAȘI, din generație în generație! Îmi doresc ca ei să-L cunoască într-o relație personală pe Dumnezeuul părinților și al bunicilor lor;

Prietenelor și ucenicilor mele – ca o încurajare în umblarea lor cu Domnul;

Oricărei femei care vrea să-și împlinească menirea în viață.

CUPRINS

Mulțumiri 9

Cuvânt-înainte 11

Introducere 15

CAPITOLUL 1

Am învățat... că pot să am siguranța cerului 19

CAPITOLUL 2

Am învățat... să fiu o parteneră creativă 37

CAPITOLUL 3

Am învățat... despre roluri diferite, în diferite etape ale vieții 65

CAPITOLUL 4

Am învățat... să umblu pe ape 95

CAPITOLUL 5

Am învățat... să-I aud vocea 119

CAPITOLUL 6

Am învățat... *să nu judec* 139

CAPITOLUL 7

Mi-am descoperit... *identitatea* 161

CAPITOLUL 8

Am învățat... *să slujesc cu credincioșie* 181

CAPITOLUL 9

Am învățat... *să iert* 199

CAPITOLUL 10

Am învățat... *să fac ucenici* 219

CAPITOLUL 11

Am învățat... *să umblu prin vale* 243

CAPITOLUL 12

În așteptarea Mirelui... *epilog* 271

ANEXA 1

Siguranțele creștinului 275

ANEXA 2

O viziune care s-a născut dintr-o întrebare:

De ce nu faceți ceva și pentru femei? 281

ANEXA 3

*Dr Radu Gheorghîță
către familia Fărăgău* 287

MULȚUMIRI

Scrierea acestei cărți a fost pentru mine ca o umblare pe ape la braț cu Domnul meu! Lui îi mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-a dat pe tot parcursul acestui proces. Despre El am scris, pentru că El este AUTORUL vieții mele! El mi-a trasat traiectoria vieții și mi-a pregătit faptele bune în care să umblu... El mi-a adus aminte secvențe din viața mea cu detaliile lor și lecțiile pe care le-am învățat parcurgându-le. Iar faptul că am zăbovit asupra lor mi-a făcut mult bine. Mi-am amintit de bunătatea Lui și de credințioșia cu care Și-a împlinit promisiunile Sale. Și am rămas copleșită de măreția și iubirea Lui!

Ție, Doamne, Îți mulțumesc din toată inima mea!

Mulțumesc celui mai bun prieten, alături de care îmi trăiesc

UMBLAREA CU EL, O AVENTURĂ

aventura vieții de peste 50 de ani. Celui căruia îi datorez mult din ceea ce sunt! Dorel, soțul meu, m-a ajutat în toată slujirea mea și a fost alături de mine în scrierea acestei cărți.

Mulțumesc, Puiu dragă, pentru că mi-ai permis să scriu despre noi, să ne facem vulnerabili în nădejdea ca transparența noastră are să fie de folos.

Mulțumesc copiilor mei, care m-au încurajat și mi-au permis să-i includ în poveștile mele. Alături de ei am învățat cele mai prețioase lecții de viață!

Mulțumesc Corinei Șandor și Titianei Dumitrana, pentru recomandările lor prețioase și pentru primele corecturi aduse textului.

Apreciez mult sinceritatea voastră. Discuțiile cu voi m-au îmbogățit mult! Mi-ați stârnit gustul scrisului și m-ați convins că pot ținti spre mai mult, spre mai sus! Vă mulțumesc mult și apreciez ajutorul vostru.

Mulțumesc Lidiei Pop, pentru profesionalismul cu care a lucrat la editarea textului și pentru sfaturile ei înțelepte.

Apreciez mult munca ta și mulțumesc pentru încurajările tale de-a lungul procesului. Simplul fapt că ai acceptat editarea cărții a fost o încurajare pentru mine. M-ai făcut să mă simt în siguranță încă de la început. Cartea mea este mai bună, mai frumoasă și datorită ție. Mulțumesc pentru prietenia ta.

Mulțumesc Ligiei Centea pentru corectura finală a cărții și pentru toate încurajările pe care mi le-a oferit.

Mulțumesc, Ligia, pentru timpul tău pus în slujba acestei slujiri, pentru sugestiile și comentariile tale care mi-au fost atât de folositoare! Mulțumesc mult!

Mulțumesc întregii echipe a Editurii Scriptum care a acceptat acest proiect și a făcut posibilă tipărirea și apariția cărții.

Mulțumesc aceluia care mi-ați permis să povestesc și despre experiențele voastre.

Mulțumesc tuturor prietenelor mele care s-au rugat pentru mine. Mulțumesc!

CUVÂNT-ÎNAINTE

Suntem în vacanță! Am zburat peste ocean să petrecem câte o lună cu fiecare dintre copiii care locuiesc în America. Am stat o vreme în Woodland, WA, la Dănuț și Alina, acum suntem la Mirela și Mircea, în New Castle, CA, la noua lor casă... unde ne simțim ca la țară...

În timpul acesta, am primit un mesaj cu o provocare din partea prietenei mele, Mia:

„Nu se poate, zicea ea, să nu scrii o carte și să nu-ți folosești talentul ce ți-a fost dăruit! Citind mesajul tău, «am și văzut» pajiștea pârjolită de căldura de peste 40° C a soarelui californian... și copacii bătrâni și rămuroși care te îmbie să te retragi la umbra lor deasă după statul la soare de dimineață... «Am simțit» adierea blândă a vântului

plimbându-se printre ramurile mai tinere ale copacilor seculari ai deșertului... «văd» și cerul albastru fără urmă de nor de care te bucuri în fiecare zi... «am văzut» și cotețul găinilor, pe care Dorel îl închide după apusul soarelui și-l deschide înainte de răsăritul lui, și balta în care se răcoresc cele câteva rațe sălbatice și cele trei broaște țestoase... și... aproape că mă simt alături de voi!”

Eu nu cred însă că am cine știe ce talent... sau că, atât cât e, ar trebui neapărat folosit pentru a scrie o carte! Astfel că nu-mi părea neapărat un motiv convingător pentru a mă apuca de scris... Dar mesajul Miei venise alături de al Mirelei, fiica mea care, de când am sosit aici, îmi tot repetă: „Mama, cred că locul ăsta te poate inspira la scris și, în sfârșit, vei scrie o carte! Uite, ai putea să te așezi la poalele acelei stânci, de unde ai o priveliște faină... sau poți urca pe stâncile din spatele casei... ori să stai la umbra brazilor din fața casei...”

Provocarea lor mi-a adus aminte de un episod petrecut cu mai bine de zece ani în urmă, pe când, împreună cu câteva fete și doamne mai tinere, studiam în micul meu apartament *Dobândirea unei inimi înțelepte* – un curs pe care-l recomand cu toată inima. La lecția 8 din curs ni se cerea să ne spunem istoria vieții cu scopul de a recunoaște suveranitatea și providența lui Dumnezeu, de a vedea cum Dumnezeu a adus oameni și circumstanțe în viața noastră prin care să lucreze frumusețe cerească. După ce mi-am spus „povestea” – atât cât am reușit s-o fac într-o seară –, toate fetele, într-un glas, mi-au zis: „Lidia, trebuie să scrii o carte în care să povestești aceste trăiri ale tale! Sunt atâtea femei care ar fi încurajate de povestea ta de viață!” Și, la modul cel mai serios, au căutat să mă convingă că ar fi ceva folositor. Și m-au asigurat de susținerea lor în rugăciune ca Domnul să-mi dea curajul necesar pentru a „păși pe ape”.

Deși nu fusese pentru prima dată când mi s-a sugerat ideea scrierii unei cărți, seara aceea mi-a rămas în minte! Am retrăit acele emoții pe care mi le-au trezit argumentele fetelor din grup: Lavinia, Ralu și Lavi, Mona...

Anii au trecut și... nu s-a concretizat nimic în această privință,

însă ideea unei *posibile* cărți se născuse în mintea mea. Nu aveam însă destulă determinare. Și nici scopul nu îmi era clar. De ce să scriu și eu o carte în vremea asta în care sute și mii de cărți își așteaptă cititorii?

Între timp am început un program de instruire pentru femei, numit *Școala Priscila*. Pe parcursul întâlnirilor, desigur, povestim despre cum Domnul a lucrat în viața noastră și despre modul în care ne-a călăuzit în umblarea cu El. Câteva dintre *Priscilute* – așa le-a numit Nora Fărăgău, colaboratoarea noastră la EBE, pe fetele de la Școala Priscila – mi-au sugerat și ele: „Sora Lidia, de ce nu scrieți o carte? Avem nevoie să ne reamintim și să transmitem mai departe minunile Domnului nostru.“

De atunci am început să mă gândesc mai serios să scriu... Da, mi-am zis, poate că, alegând să mă fac vulnerabilă și să povestesc modul în care Dumnezeu m-a crescut și continuă s-o facă, povestind despre provocările Lui în domeniul slujirii, gândindu-mă la modul în care mi-am înțeles chemarea și cum am pășit timid în împlinirea ei... da, poate va ajuta pe cineva.

Apoi, într-o seară, povestind nepoțelor din *sacul meu cu povești*, mi-am zis: Dacă nu ar fi niciun alt motiv să scriu o carte, o voi face pentru ei! Vreau ca nepoții mei să știe și să-L cunoască pe Dumnezeul CEL ADEVĂRAT în care s-au încrezut bunicii lor și pe care L-au urmat în toate zilele vieții lor, uneori ca niște copii ascultători, alteori ca niște copii încăpățânați și egoiști, dar care nu au renunțat! Îmi doresc ca, atunci când ei vor ajunge oameni maturi, să știe că Dumnezeu ESTE un Dumnezeu BUN, care merită să fie iubit și ascultat. Iar viața noastră să fie pentru ei o provocare de a-și adânci relația personală cu Dumnezeu.

Și, da, iată că am găsit motive pentru care să scriu.

De aceea, pe Tine Te rog, Doamne bun, ajută-mă să povestesc lucrurile astfel încât nimic să nu atragă atenția asupra mea, ci reflectorul să fie ațintit doar pe Tine! Vreau ca Numele Tău să fie glorificat prin tot ce ai lucrat în viața mea și prin modul în care voi povesti lucrările

Tale. Ție mă închin cu reverență și recunosc că tot ce sunt și tot ce fac este datorită harului Tău! Recunosc că tot ce suntem ca familie este lucrarea Ta și împlinirea a ceea ce TU ai rostit din începuturi: „de aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, se va lipi de nevasta sa și cei doi vor deveni un singur trup.” Tu, Doamne, meriți toată gloria și slava în vecii vecilor, Amin!*

* Genesa 2:24

INTRODUCERE

In primăvara anului 2018 am împlinit 50 de ani de căsnicie. Copiii și prietenii ne-au pregătit tot felul de surprize frumoase! Momente speciale! Deși Dorel și cu mine visam la o *sărbătoare în doi!* Ne doream un timp liniștit, o vacanță undeva... pe malul mării, unde să ne auzim doar noi și... valurile lovind malurile. Îmi doream să ne plimbăm mână-n mână, să-mi las capul pe umărul lui Dorel, să-i simt brațul care-mi oferă protecție și siguranță. Voiam să povestim, să tăcem, să ne zâmbim, să ne privim în ochi, să privim cerul... și răsăritul. Să depănăm amintiri... să vorbim despre lucrurile frumoase pe care le-am trăit și despre cele dureroase, pentru că și durerile sunt tot ale noastre. Să ne exprimăm recunoștința în fața CELUI care ne-a pus împreună și ne-a fost alături 50 de ani!

UMBLAREA CU EL, O AVENTURĂ

Dorel este cel mai prețios dar primit din partea Creatorului meu pentru această viață sau, cum zice Andy Stanley, „pentru această parte a eternității“. Să-I mulțumim că a fost BUN cu noi, a fost TARE BUN! Ne-a copleșit în fiecare dimineață cu bunătatea și cu credincioșia Lui. Ne-a fost alături prin urcușuri și coborâșuri. Pe culmi și în văi a fost lângă noi. Ne-a ajutat să ne depășim diferențele, neînțelegerile, să ne rezolvăm conflictele. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața noastră fără El. Dar împreună am avut o viață frumoasă! Una obișnuită, dar frumoasă!

Deși anii s-au adunat în dreptul nostru, noi suntem încă activi. Călătorim mult, chiar foarte mult pentru vârsta noastră. Încă nu cedăm în fața durerilor de oase... ele fac parte din „călătorie“ – ni le-am însușit. Deși ne sâcăie uneori, nu ne este greu. Când par a fi mai grele și nu le putem duce, Domnul nostru le ia asupra Lui; nu ne-a lăsat niciodată singuri. Și, împreună cu El, văile dureroase devin locuri de odihnă și izvoare de bucurie. E bine, cu El suntem împliniți, chiar fericiți! Și tot ce facem, facem cu mare bucurie, cu plăcere și încântare. Simțim că nu trăim degeaba!

El ne este Prietenul cel mai apropiat și alături de El am parcurs lecții prețioase de viață. Asta m-a determinat ca într-o zi să-mi scriu „povestea“ însoțită de lecțiile învățate. Nu scriu o autobiografie! Și relatările nu sunt redată într-o ordine cronologică, ci mai degrabă mi-am grupat tematic ideile, sub forma unei povestiri. Fiecare capitol este de sine stătător, prezentând o *felie de viață*... iar împreună creionează viața mea într-o continuă aventură, braț la braț cu Domnul, când pășind pe ape, când plutind peste hăuri, când umblând lin pe poteci de El știute. Prin urmare, vreau să vorbesc pur și simplu cu voi, să vă povestesc și să vă provoc atunci când simt că e cazul s-o fac. Poate că, de-a lungul poveștilor, vă voi da și „teme“ și vă voi pune întrebări. Luați-le în seamă... Cele mai multe „povești“ vor fi situații întâlnite în slujirea mea. Dar dacă simțiți că nu vi se potrivesc, puteți renunța la lectură. Nu uitați însă că fiecare dintre noi avem o chemare la slujire, una personală, unică și s-ar putea ca și voi să aveți nevoie de încurajarea de a face primul pas.

INTRODUCERE

Moody a fost mișcat și provocat de fraza pe care Henry Varley, un evanghelist al vremii sale, i-a adresat-o într-o conversație: „Încă nu a văzut lumea ce poate face Dumnezeu printr-o persoană obișnuită, complet dedicată LUI!“ Moody și-a zis: *Eu voi fi acea persoană!* Și așa a fost!

Așa mi-aș dori să fiu și eu, o încurajare pentru voi în a vă descoperi chemarea și în a îndrăzni să pășiți spre împlinirea ei.

M-am gândit să așez la finalul fiecărui capitol câteva întrebări pentru aprofundare, discuții și implicare. Le puteți folosi pentru un studiu personal sau în grupe mici. Nădăjduiesc să vă ajute în umblarea voastră cu Domnul și în slujirea voastră spre gloria Lui.

Capitolul 1

AM ÎNVĂȚAT... *că pot să am siguranța cerului*

Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

—IOAN 5:24

Pe vremea adolescenței mele, priveam deseori cerul înstelat, minunându-mă de grandoarea unui cer cufundat în întuneric, pictat cu luminițe mari și mici, unele mai strălucitoare, altele mai discrete, și mă întrebam: *Oare poate exista ceva dincolo de stele?* Și în mintea mea apăreau întotdeauna două alternative:

Nu, nu există nimic; așa ne învâța tovarășa profesoară la școală, că nu există nimic dincolo de ceea ce vedem, dincolo de viața aceasta... adică nimic dincolo de mormânt.

*Sau: Da, acolo e Dumnezeu! Așa mă învâța tata, că Dumnezeu a creat toate lucrurile: universul pe care-l vedem și ceea ce nu vedem, că există viață și dincolo de mormânt, că noi suntem veșnici și vom exista pentru eternitate într-un loc numit *rai*, dacă trăim aici*

ascultându-L pe Dumnezeu, sau în celălalt loc numit *iad*, dacă trăim aici fără Dumnezeu.

Cerul este locul în care sunt „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2:9). Acolo, „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apocalipsa 21:4). Iar iadul este locul de durere, chin, lacrimi, tânguire, despărțire veșnică de Dumnezeu.

Uneori mi se părea atât de logic s-o cred pe tovarășa profesoară și parcă mi-aș fi dorit să fie așa. Imediat, însă, în mintea mea apărea întrebarea: *Dar dacă, totuși, tata are dreptate?*

AȘA ERA TATA...

Tata iubea Scriptura. Era un om simplu, cu 5 clase, și tare i-ar fi plăcut să meargă mai departe la școală. Însă, fiind copil sărac, nu și-a putut îndeplini dorința. Era isteț tata, om deștept. Dornic de cunoaștere. Citea și studia Scriptura cu mare pasiune. De la el știu cele mai frumoase povestiri biblice. Ne aduna în jurul lui seara și ne spunea povestea vreunui personaj din Biblie. Punea atâta pasiune în istorisirea lui, că noi, copiii, ne minunam de frumusețea și curăția lui Iosif, de curajul lui David, de demnitatea lui Daniel și a prietenilor lui, de povestea frumoasei Estera. Și acum, când citesc despre Iosif sau aud vorbindu-se despre el, imaginile care-mi vin în minte sunt acelea pe care mi le-am format din poveștile tatei. El se transpunea în rolul personajelor atât de mult, încât noi, copiii, chiar vizualizam scena aceea... De fiecare dată când ne spunea, de exemplu, povestea lui Iosif, tata povestea plângând despre durerea lui Iacov, care-l pierduse pe Iosif, fiul preaiubit, apoi despre momentul în care a trebuit să se despartă și de Benjamin și, tot cu lacrimi, povestea scena reîntâlnirii bătrânului Iacov cu Iosif.

Tot de la tata am aflat primele lucruri despre escatologie. Îmi plăcea să studieze fenomenele sfârșitului, promisiunea revenirii lui Cristos, toate astea cu Scriptura în mână. Nu avea nici un alt material pe